

Lumina în viața voastră

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 25/2021 din 20.06.2021

Din cuprins:

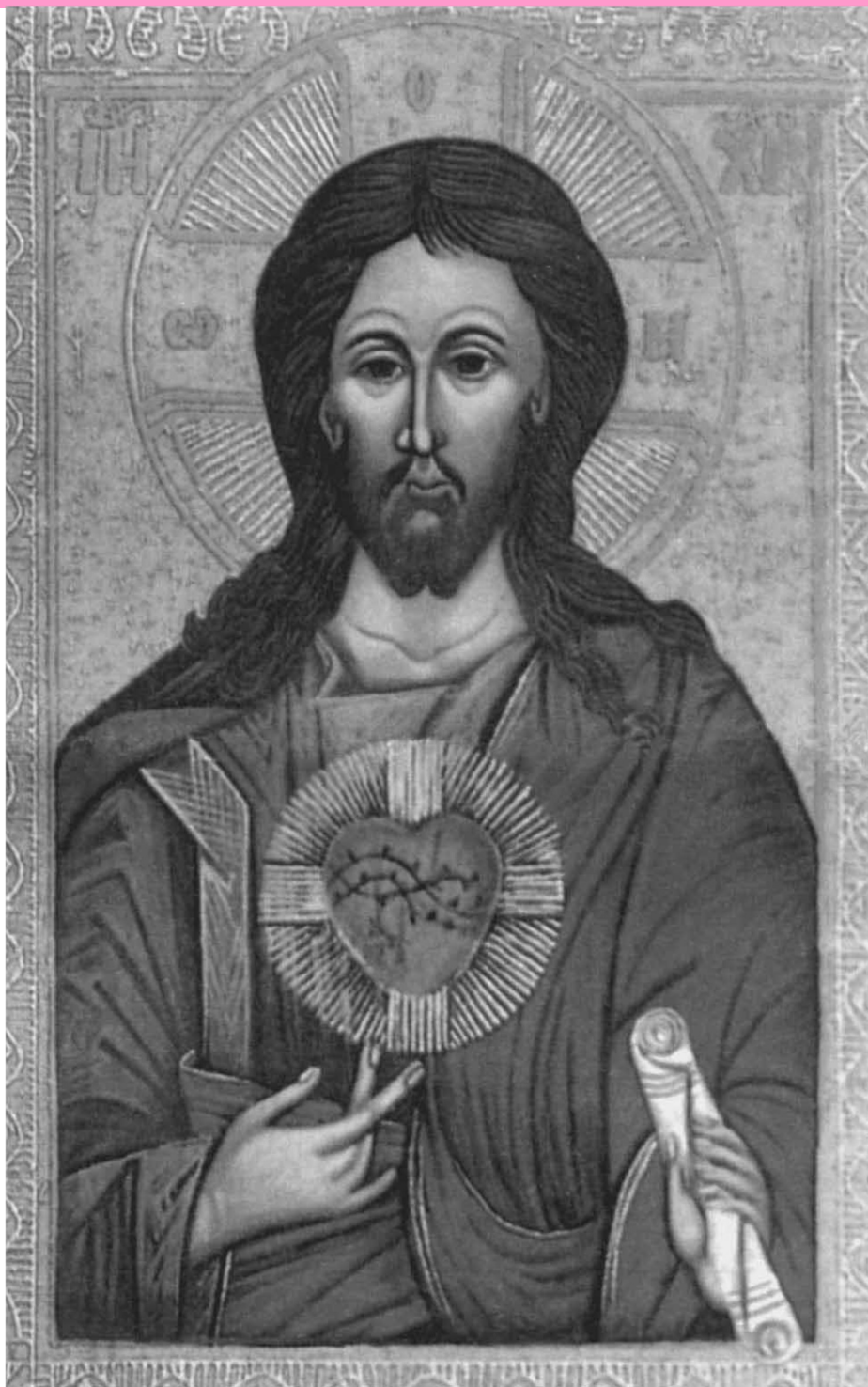
**Navigare nocturnă
pag. 2**

**GESTURI, CUVINTE ȘI
SIMBOLURI ÎN SFÂNTA
LITURGHIE
pag. 3**

**Lumina din veșnicie
pag. 5**

**Puterea bucuriei
Gândurile maicii Tereza
pag. 7**

„Numai credința neclintită mântuiește pe om aici și dincolo deopotrivă. Credința e puntea vie peste prăpăștiile dintre sufletul zbuciumat și lumea plină de enigme, și mai cu seamă între om și Dumnezeu.” – Liviu Rebreanu – citat din romanul „Pădurea spânzuraților.”

Navigare nocturnă **Duminica 12 de peste an – ciclu B**

De ce sunteți atât de speriați? Oare nu aveți credință?

A venit seara și Isus se pregătește de plecare. Vrei să-ți iei rămas bun de la el sau simți dorința să prelungești aceste momente, pe care le poți petrece în compania lui? Vrei să rămâi cu el mai departe și în timpul navigației pe timp de noapte, trebuie să sacrifici liniștea ta de noapte, ceva din confortul tău. Hotărăște-te repede. Îvinge-ți frica și timiditatea și întreabă-i pe ucenici dacă te-ar putea lua cu ei. Te vor lua cu plăcere, dacă te vei mulțumi cu o barcă săracă și simplă de pescari. Aici însă este puțin loc. Tot ce este de prisos lasă pe mal. Cine se poate încrede în bunul Domn, nu are nevoie de nimic.

Barca pleacă de la mal. Trebuie să te împaci cu gândul, că aici nimeni nu ți se poate dedica. Pescarii trebuie să se îngrijească de vâsliț, pentru că drumul este lung și marea începe să fie agitată. Și Domnul tău? Are în urma sa o zi epuizantă a apostolatului de o zi. Cu siguranță îi dorești, ca să facă uz de acest timp și să se odihnească pe placa de lemn din spate. Este Domnul Dumnezeu. Trupul lui adoarme, gura lui va tăcea, dar inima lui întotdeauna veghează și te va percepe foarte bine. Poți începe adorația ta. Îl va bucura. Malul se pierde din privirea noastră, întunericul se întetește și barca se leagănă tot mai mult. Poți să-i povestești, despre ceea ce trăiești în mijlocul mării, cum inima ta dintr-o dată se simte slabă și fără putere. Sunt sentimente, pe care ar trebui să le trăiești, chiar dacă ai un teren ferm sub picioare. În realitate ești la fel ca și la început. Â

Nu te teme să-i recunoști Maestrului tău, că ți-ai închipuit că drumul în compania sa cu totul altfel. Vântul se

întețea mereu, așa că începe să fie răcoare și din legănatul pe valurile crescânde se face rău de mare. Partea laterală al bărcii într-o poziție inadecvată este împins de apă și apa stropește hainele și fețele. Isus doarme liniștit. Nu începi să regreti, că nu ți-ai ales tocmai cea mai bună ocazie, cum să fi în apropierea lui? Să stai cu Domnul la masă sau să te plimbi cu el pe câmpii sau grădini ar fi mult mai plăcut. Dar ți s-ar putea întâmpla, că Isus ți-ar putea dispărea în canicula înșelătoare trăită cu plăcere. Aici poți percepe apropierea lui fără înfrumusețări. Ai dorit să fi cu el, și el ți-a satisfăcut dorința. Nici în aceste condiții speciale nu vrea să te sărăcească cu nimic, ci dimpotrivă să te îmbogățească. Trebuie să înveți, cu să trăiești senzația siguranței și a liniștii în mijlocul furtunii care amenință: gândește-te doar la el și întărește-te privind la somnul lui liniștit. Conștientizează, că în realitate nu tu ești în barcă cu Isus, ci el este cu tine și la tine. Astăzi trebuie să trăiești apropierea lui în așa fel, încât să nu o uiți niciodată.

Dar furtuna s-a intensificat atât de mult, încât apare temerea, dacă această barcă veche va putea rezista valurilor furibunde. Nu te poți baza pe lucrările mâinilor umane. Și ce este mai rău, trebuie să te convingi, că nu te mai poți baza nici pe om. Bărbății aceia de la vâsle sunt bărbați duri și experimentați, care cunosc foarte bine meseria lor și au trăit multe pe o mare așa agitată, dar azi și ei încep să cadă pradă panicii. Nu-i neliniștește numai marea agitată ci și pericolul care îi amenință. Îi provoacă realitatea, că **Domnul și Învățătorul lor doarme în continuare**. Nu ar trebui ca somnul lui liniștit în realitate să-o umple de o mare încredere?

Învățătorule, ție îți este indiferent, că noi murim?

Ce aștepta echipajul de la Maestrul său după ce s-a trezit? Trebuie să ia în mână și vâslele? Sau pur și simplu simt că este unicul care poate îi poate ajuta, chiar dacă ei înșiși nu știu cum? Acei pescari simpli încă nu au înțeles deplin, că atâta timp cât îl au pe Isus cu ei, nu există nici o limită, după care nu ar mai putea să-i salveze. Vor trebui să mai treacă de o încercare, până vor fi deplin conștienți.

Strigătul lor disperat nu-ți este cunoscut din propria ta experiență? Nu ai avut și tu vre-o dată această frică, că deja s-a depășit măsura suportabilă, și Dumnezeu doarme liniștit? Dar și când doarme, de fapt nu doarme undeva în depărtare. Este atât de aproape de tine, că este unit cu soarta ta. Doar sunteți împreună în aceeași barcă. Încetează să mai analizezi măsura suportabilității, nu te ocupa de presupuneri iritante, ce va mai veni acum. Întărește-te în siguranța, că fiind cu Isus ești în siguranță, fie că doarme fie ca este treaz. Chiar dacă v-ar înghiți adâncurile, și ce dacă, el este și în fundul mării domn al apelor și vânturilor, nu trebuie să te temi, ori pe unde te-ar duce. Un singur lucru este foarte important și de asta trebuie să te îngrijești: să rămâi cu **EI**.

Doar el știe, cât suporti. Poate, că echipajul acestei ambarcațiuni ar putea să fie martorul unui miracol mult mai mare, decât acela că *va liniști furtuna într-o adiere liniștită și că va liniști valurile mării*.¹ Nu vrei să le explici aceasta și lor și ție.

Barca a ajuns în siguranță la malurile lacului Genezaret. Soarele care răsărea curând va usca și hainele tale. Ești din nou în siguranță, așa cum o înțelege lumea. Isus a absolvit această navigare în noapte, pentru a-l ajuta pe om, pe care de multă vreme este chinuit de *un*

detașament de duhuri rele.² Nu crezi, că acel amărât de pe uscat o duce mult mai rău, decât ați dus-o voi pe barca care aproape s-a scufundat?

Continuă în adorația întreruptă și *laudă-l pe Domnul pentru milostivirea sa, și pentru miracolele sale pentru binele oamenilor*.³ Roagă-te să primești o nouă putere și o încredere fermă, ca să nu te mai aperi inutil în fața miracolelor timpurii ale iubirii sale și ale puterii sale.

Ai avea o experiență bogată a acelei dimineți, dacă ieri seară să nu fi avut curajul să părăsești **pentru Isus și cu Isus** pentru o bucată de timp pământul ferm de sub picioare?

Sursa: Světlo, nr. 25/2006, pag. 3

GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI ÎN SFÂNTA LITURGHIE

ThDr. Jozef Hal'ko PhD

7. Salutul de introducere la începutul sfinteii liturghii

Dragi frați și surori,

astăzi, când la începutul acestei sfinte liturghii ne-am binecuvântat, v-am salutat cu cuvintele: *pacea să fie cu voi sau pace vouă*. Continuăm cu explicarea sfinteii liturghii. Ultima dată am vorbit despre binecuvântare și astăzi ne oprim vom cugeta asupra faptului, care urmează

² Compară cu Mt 5,1-18

³ Ps responsorial 107

¹ Ps responsorial 107

nemijlocit după aceea, și acesta este salutul de introducere. Preotul are posibilitatea să aleagă modul, prin care, după binecuvântare va saluta credincioșii.

Întreaga formulă sună în felul următor: „Harul Domnului nostru Isus Cristos, dragostea lui Dumnezeu și milostivirea Duhului Sfânt să fie cu voi toți.” Este un text inspirat biblic, preluat din Scrisoarea sfântului apostol Pavel către Corintieni din cap. 13. Cu aceste cuvinte apostolul Pavel termină scrisoarea adresată credincioșilor din Corint.

A doua formulă sună astfel: „Har vouă și pacea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Isus Cristos să fie cu voi toți.” Acest salut de data aceasta se găsește la începutul Scrisorii către Romani și totodată și în prima și a doua scrisoare către Corinteni.

Aceste două posibilități8 în esență dezvoltă acea dimensiune triplă a binecuvântării. În prima formă se cere binecuvântarea în numele Tatălui și Fiului și Sfântului Duh pentru credincioși, ca să fie cu ei harul Domnului nostru Isus Cristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și milostivirea Duhului Sfânt.

În cea de-a doua formulă într-un mod asemănător se cere har, pace de la Dumnezeu Tatăl, Isus Fiul și Domn, așa cum am spus din a doua Scrisoare către Corinteni și din Scrisoarea către Romani.

A treia formulă este probabil cea mai tradițională (*Harul lui Isus Cristos, Domnului nostru /născut, răstignit, înviat/ glorificat, să fie cu voi toți*). Preotul spune în ea: „Domnul să fie cu voi”, în timp ce episcopul spune: „Pacea să fie cu voi.” „Pacea să fie cu voi” sunt cuvintele lui Cristos Cel Înviat, care astfel i-a salutat pe apostolii până acum timorați. Le dorește această pace, pentru ca să aibă curaj să vestească evanghelia. Însă cel mai des auzim cuvintele: „Domnul să fie cu voi”, și asta nu numai după

binecuvântare, ci încă de cel puțin trei ori în timpul sfintei liturghii. Înaintea citirii sfintei evanghelii, așa cum am auzit adineauri, apoi la începutul rugăciunii euharistice și la final înaintea binecuvântării. La acestea credincioșii răspund: „Și cu duhul tău” (*în Cehia se răspunde și cu tine*).

La ce răspund credincioșii? La acel „Domnul să fie cu voi.” Și ce au cuvintele „Domnul să fie cu voi” de subliniat? Că așa cum prin cuvânt, și prin euharistie, și prin comunitatea credincioșilor, Isus este printre ei prezent. Este constatarea că Domnul este cu voi, dar este în același timp și un îndemna să vă deschideți inima, întăriți-vă credința, aprofundați (întăriți) speranța și dragostea și trăiți această experiență, că Domnul este cu voi. Este un îndemn să deschidem inima și să conștientizăm prezența lui Dumnezeu. Atunci, când ascultăm cuvântul lui Dumnezeu este realmente Domnul, și este în mod real Isus, cel care ne vorbește. Când aducem darurile de jertfă, când se derulează solemnitatea euharistică, Domnul este acela, care este cu noi.

La final, când spune acel „Domnul să fie cu voi” este o invitație, ca și după acea sfântă liturghie a cuvântului și liturghia jertfei, în acea liturghie a vieții cotidiene să trăim prezența lui Dumnezeu.

Ce înseamnă însă răspunsul, pe care credincioșii îl dau la acest salut al preotului sau episcopului care celebrează sfânta liturghie? Când îi spun „Și cu duhul tău” (și cu tine0?

Este nu doar un răspuns simplu, tu ne urezi și noi îți urăm același lucru. Credincioșii au în fața lor preotul, preot sfințit, care are în suflet o pecete a identității, care nu se poate șterge, un așa numit caracter al preoției, care nu se poate șterge. Este ceva, ce rămâne întreaga viață. Și atunci, când credincioșii îi spun aceluia care i-a salutat cu „Domnul

să fie cu voi” sau cu alte formule și îi răspund: „Și cu duhul tău” sau (în limba cehă „și cu tine”) atunci îi spun aceasta preotului, care conduce întreaga ceremonie, conduce întreaga liturghie, care așa cum obișnuim să spunem prezidează comunitatea, care celebrează sfânta liturghie.

Este important să ne reamintim, că în întreaga rugăciune de consacrare, cuvintele despre Duhul Sfânt se repetă de câteva ori. Cel puțin de șase ori, deci de șase ori în aceea rugăciune de consacrare, când episcopul sfințește preotul cuvintele despre Duhul Sfânt răsună din nou. Ce este rugăciunea de consacrare? Rugăciunea de consacrare este miezul sfințirii preoțești. Gestul aici este impunerea mâinilor și acest gest însoțește cuvintele clarificatoare, care sunt în același timp așa numita rugăciune de consacrare. Înainte de rugăciunea de consacrare este vorba de candidatul la preoție și după această rugăciune, diaconul, care comentează sfânta liturghie, spune: „Deja sunt preoți.” Sau spune: „Tocmai au devenit preoți.” Aceasta se întâmplă după rugăciunea de consacrare. Și aceasta se reamintește Duhul Sfânt, revărsarea Duhului Sfânt, reînnoirea intensificării acțiunii Duhului Sfânt în acel bărbat, candidat la preoți, ca preot.

Când credincioșii spun: „Și cu duhul tău”, care prezidezi sfânta liturghie, „și cu duhul tău”, care celebrezi sfânta liturghie, „și cu duhul tău”, care vestești cuvântul lui Dumnezeu, „și cu duhul tău”, care ți în mâini pâinea și apoi potirul, în care prin puterea Duhului Sfânt se realizează schimbarea esenței, așa și cu tine prin sfințirea la preoție, cu duhul tău, să fie Domnul. Domnul! – „Domnul să fie cu voi” – „Și cu duhul tău.” În duhul tău, prin Duh, din puterea Duhului, sub adierea duhului tu să conștientizezi, că ești alter

Cristus – Cristos. Aici, că vi în numele lui Isus Cristos și în numele lui slujești sfânta liturghie și vestești cuvântul lui Dumnezeu. Câteva cuvinte, un scurt dialog, care practic durează câteva secunde și ce încărcătură interioară are? Poate, tocmai și prin acest salut, „Și cu duhul tău”, trebuie spus, să-i respectăm, pentru că sunt preoți, care ne slujesc sacramentele, că sunt preoți, care sunt în teren, și care sunt în contact cu realitatea vieții cotidiene, pentru că, pentru a fi preoți, ca niciodată să nu uite de faptul, că sunt preoți, pentru ca Domnul să fie cu ei, ca Domnul să fie cu duhul lor și întotdeauna și peste tot să vestească prin exemplul și cuvântul lor pe Isus Cristos. Tuturor preoților, cărora le răspundeți în acest fel la sfânta liturghie, pe toți preoții îi pun în rugăciunile voastre, pentru ca și în aceste timpuri pretențioase și a diferitelor limite și limitări să nu piardă, zelul, înflăcărarea și mai ales, cu toate mijloace maximale să reziste în vestirea prezenței lui Dumnezeu. Lăudat să fie Isus Cristos.

Din sursă 03.04.2020

<https://www.tvlux.sk/archiv/play/u/vodny-pozdrav-vo-svatej-omsi>

Cu aprobarea și binecuvântarea predicatorului Mons. Jozef Hal'ko.

**Lumina din veșnicie
Tomas Maria Rimmel**

Mărturia lui Tomas Maria Rimmel, directorul centrului de rugăciune din Wigratzbad, arată minunatul preț al cunoașterii bolnavilor pentru muribunzi. Este convins, că a obținut de la Dumnezeu ca un semn supranatural expresia recunoștinței unei femei pe care o pregătea pentru ultimul drum.

„În această secție ar fi nevoie de mulți oameni prețioși, pentru a se îngriji de

oamenii bolnavi," i-am spus asistentei șefe la secția paliativă a spitalului Voralberg. „Nicidecum”, m-a corectat asistenta „noi suntem aici înconjurați de oameni prețioși.” Ce adevăr a spus!

CD - despre milostivirea lui Dumnezeu

În jurul orei zece seara m-a sunat soțul unei femei foarte grav bolnavă și m-a rugat, ca în dimineața următoare să-i administrez doamnei sacramentul bolnavilor. Este dorința ei cea mai arzătoare. Apoi i-a predat telefonul. Imediat ce am auzit vocea ei stinsă, am plecat la drum.

Pe acești oameni de patruzeci de ani i-am cunoscut ca pelerini la Wigratzbad. Viața lor nu s-a derulat tocmai lin. Soțul ei a fost un mare căutător și a ajuns din mediul ezoteric până la Biserica catolică. Soția dimpotrivă a fost deja odată căsătorită. Drumul către credință l-a găsit abia după ce prima ei căsnicie a eșuat. S-au cunoscut la un curs pentru îngrijirea oamenilor vârstnici. Având în vedere situația lor mai specială nu au putut să încheie religioasă căsătoria.

Decisiv pentru amândoi a fost un CD despre milostivirea lui Dumnezeu, așa cum i-a descoperit surorii Faustina Kowalska. Treptat au înțeles, că aceasta dă perspectivă și iubirii lor, să trăiască așa numita „căsnicia lui Iosif”⁴. Și pe acest drum au și plecat. Și Dumnezeu le-a dat putere pentru aceasta.

Ce lipsește până la plinătatea suferințelor lui Cristos

Când am intrat în salonul spitalului, stătea culcată pe pat foarte slăbită.

Întreaga ei făptură era însemnată de moarte. Vorbea doar cu un mare efort. Dar cu toate acestea strălucea. „Faceți cum a făcut sfântul papa Ioan Paul al II.-lea”, i-am spus, „eu sunt bucuros, fiți și dumneavoastră!” În mâna stângă ținea rozariul. La nivelul genunchilor a fost expusă vederea poștală, care o reprezenta pe Fecioara Maria de la Fatima.

Plini de bucurie perechea și-a exprimat laude la adresa centrului de rugăciune din Wigratzbad. Spiritualității acestui loc binecuvântat îi erau recunoscători pentru multe. „Soția mea s-a străduit să pună în practică ce se predică acolo,” va spune soțul mai târziu.

În realitate am putut să trăiesc această noapte ca un test din învățătura Bisericii despre sensul suferinței. Cât de des am vorbit în Wigratzbad despre cuvintele apostolului Pavel: *„Acum mă bucur în suferințele mele pentru voi și împlinesc ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos în trupul meu pentru trupul său, care este Biserica.”*⁵ Domnul a suferit pe cruce pentru toate harurile noastre. La acestea, din partea umană nu se poate adăuga nimic. Dar a folosi aceste haruri „pregătite” depinde de colaborarea liber consimțită a persoanelor individuale. Mai departe există aici aspectul pocăinței, care face active aceste haruri și pentru alții, mai ales atunci când jertfim suferința noastră. În acest sens cea muribundă și-a exprimat încă dorința sa, ca suferința ei acceptată să fie pentru mulți oameni. Cu bucurie a primit rugămintea să adauge ceva și pentru sprijinirea centrului de rugăciune Wigratzbad. Până acum a renunțat să primească orice tratament pentru atenuarea durerilor.

„Aceasta este lumina veșnică”

„Nu ar trebui ca în această secție pentru administrarea sacramentelor să cerem o

⁴ Este vorba de o căsătorie în care nu se întrețin relații sexuale.

⁵ Col 1,24

lumânare?” a propus soțul și curând a venit cu lumânare mare cu o sticlă pentru a nu o stinge vântul. Comentariul meu față de moartea care se apropia a fost: „Aceasta este lumina veșnică!”

Altarul principal la Wigratzbad

De două ori în timpul vizitei mele, muribunda într-un mod special a exprimat datele timpului. Am înțeles doar, că este vorba despre ora cincii, dar nu găseam legătura.

Când am deschis borseta mea, am constatat, că în loc de ulei pentru bolnavi am luat crisma. Dar cred că nu a fost o

întâmplare. Pentru o celebrare validă în caz de nevoie se poate utiliza oricare dintre uleiurile sfințite. În afară de aceasta era vorba despre crismă, ulei, care l-a sfințit episcopul al „Missa charimatis” în Joia Mare. Ungerea cu crismă înseamnă darul Duhului Sfânt, care dăruiește participarea la preoția profetică și regească. Prima misiunea a preotului este să aducă jertfă de împăcare. Muribunzii doresc să fie jertfă de împăcare. Ce schimbare fericită!

Era în jur de unu și jumătate după miezul nopții, când m-am culcat. Spre dimineață a fost trezit de o lumină puternică dar pentru o asemenea strălucire era încă prea devreme. Această lumină pentru o perioadă scurtă pur și simplu m-a orbit, încât m-am întors și am închis ochii. Am încercat să adorm. Ceva mai târziu a sunat telefonul meu mobil. Camera era din nou în întuneric. „Soția mea a murit la 5:45, m-a înștiințat soțul.

„Nimeni nu are o dragoste mai mare.”

Duminică dimineața am vorbit cu o colaboratoare din W8gratzbad despre întâmplarea din noaptea ce a trecut. Fosta ei colaboratoare, care era internată în salonul vecin cu cea decedată, a sunat-o și i-a povestit totul. În spital le-a înțeles pe toate și a înțeles și sensul de a muri. Nu-i mai este frică de moarte.

Faptul că am plecat imediat atunci noaptea la muribundă mă umple acum cu o mare recunoștință. O consider ca un dar, că am putut trăi puterea slujirii preoțești și administrarea sacramentelor ca o realitate supranaturală.

Îi mulțumesc și defunctei, că și-a jertfit suferința sa pentru fertilitatea pastorală a centrului din Wigratzbad. Este vorba despre acel capital de har, din care centrul ca loc de rugăciune și har trăiește. *Mysterium fiedi!*

Lumina din camera mea a fost cel puțin un indicator la lumina evangheliei. La această Vestă Fericită aparține și un sens profund al suferinței, când este primită în duhul pocăinței și a împăcării. Astfel putem înțelege și cuvintele lui Cristos, *că nimeni nu are o dragoste mai mare decât acela, care își să viața sa pentru prieteni.*⁶ Muribunda tocmai aceasta a vrut să jertfească viața ei și moartea ei pentru oameni, ca să-l cunoască pe Isus ca Răscumpărător, să primească și să fie salvați. Știa deci: nu există nici un har, care nu ar fi obținut prin suferință.

.Tocmai în lumina mesajului Domnului nostru Isus Cristos este clar, ce oameni deosebiți avem printre noi.

Din Kirche heute 6/2006

Sursa: Světlo, nr. 6/2006, pag. 9

**Puterea bucuriei
Gândurile maicii Tereza**

⁶ Jn 15,13

Să fim în bucurie. Trebuie să radiem de bucurie!

Bucuria este putere.

Când inima arde de iubire, consecința normală a acestui fapt este bucuria. Bucuria este rugăciune, bucuria este putere, este o plasă din iubire, care ne face pescari de oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cei săraci îl urmau pe Isus, pentru că în El a fost puterea și aceasta ieșea din El.

Cacuta dumneavoastră este la dumneavoastră ...

Nu putem măsura, cât bine putem face cu un simplu zâmbet, cu o scurtă vizită, cu o scrisoare sau cu un respect față de o anumită persoană.

Dragostea începe la noi acasă. Să facem din casa noastră un port al păcii, bucuriei și a iubirii prin atenția noastră față de alții, față de familia noastră și față de aproapele nostru învecinat. Dacă dorim realmente pace în lume, trebuie înainte de toate să trăim iubirea în familiile noastre. Să nu ne temem să iubim înasa fel, încât ne va durea, și când această suferință vine asupra noastră, să o salutăm cu zâmbetul pe buze.

Cel mai mare păcat este insuficiența iubirii față de Dumnezeu și dragostea de aproapele, groaznica indiferență față de aproapele nostru. Iubirea trebuie să se adreseze întâi aproapelui, pentru a fi cea adevărată.

Nu avem voie să întâlnim oameni săraci cu o față tristă.

Veselia trebuie să fie cel mai mare sprijin al vieții noastre. Omul vesel este pentru aproapele său ca soarele. Veselia este semnul oamenilor cu suflete mare. Este uneori și mantia, care în mod generos

acoperă o viață plină de sacrificii. Omul cu acest dar va ajunge deseori în cele mai mari înălțimi ale vieții.

Oameni în lume nu au bucuria pe care o avem noi. Veselia noastră este mijlocul cel mai bun, cum să vestim păgânilor creștinismul.

Tristețea, descurajarea, supărarea deschid drumul lenei, care este începutul tuturor nenorocirilor. Cine trăiește în bucurie, nu-i este teamă de frigiditate. Bucuria radiază din ochii lui, din obrazul lui, din vorba lui, din tot comportamentul lui. Nu putem să păstrăm bucuria

pentru noi, pentru că ea se revarsă. Când oamenii văd ochii noștri, radiind de fericire, vor conștientiza, că sunt copiii lui Dumnezeu. Închipuiți-vă pe maica Tereza, care merge într-o mahala cu o față tristă și pas apăsător! Ce va aduce aici prezența ei? Nimic altceva decât o profundă depresie.

Dumnezeu îți trimite un suflet în cale.

Să nu admiți niciodată, ca să te întâlnească un om și să nu plece de lângă tine cu o mai bună dispoziție și mai fericit decât înainte. Fiecare ar trebui să cunoască bunătatea din obrazul tău, din ochii tăi, din zâmbetul tău. Motiv simplu, de ce Dumnezeu îți trimite în cale vre-un suflet, este, ca să-i faci un serviciu.

Ilustrațiile sau fotografiile: Maica Tereza în tinerețe; la începutul vieții de mănăstire; ultima la o vârstă înaintată.

Dicton al Maicii Tereza

Se pare că bogații vor să participe la nevoile altora, din păcate, nu oferă atât, încât pentru ei să reprezinte jertfă.

Sursa: Světlo, nr. 42/2003 pag. 7